

Poranek

Zwiastun obecności Chrystusa

Magazyn Poranek

Listopad 2025

Spis treści

ARTYKUŁ TEMATYCZNY	2
BOŻE SPOJRZENIE NA WOJNĘ I PRZEMOC	2
BADANIE BIBLI	22
RATUNEK JEREMIASZA	22
UPADEK JEROZOLIMY	26
ZNAK EZECHIELA.....	30
OSTRZEŻENIE DLA LUDU.....	34
WIZJA EZECHIELA DOTYCZĄCA KRÓLESTWA BOŻEGO	38
ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE I DOKTRYNA.....	41
BĄDŹCIE MĘŻNI.....	41

Śledźcie tekst w Biblii!

Boże spojrzenie na wojnę i przemoc

***„On sprawia, że wojny ustają aż po krańce
ziemi; łamie łuki i rozbija włócznie; spala
rydwany w ogniu”.
Psalm 46:9***

Jesteśmy już w XXI wieku. Sytuacja na świecie szybko się pogarsza. Ludzie, którym ufaliśmy, rzeczy, które znaliśmy i które sprawiały nam radość, a nawet które uważaliśmy za coś oczywistego, znikają. Wielu ludzi na świecie żyje dziś w ciągłym strachu. Na własne oczy widzimy, że napięcia na świecie są większe niż kiedykolwiek. Konflikty, wojny i akty terroryzmu wypełniają teraz nagłówki gazet i wiadomości. Świat pogrążony jest w szaleństwie, które sprawia, że wielu ludzi boi się o swoje życie. Trwa walka między rzekomymi siłami dobra i zła na ziemi. Ogłoszono mobilizację, co doprowadziło do przemocy w odpowiedzi na przemoc. Na jednostki wywierana jest ogromna presja, aby za wszelką cenę „dołączyły do walki”.

Ogólnie rzecz biorąc, ludzkość nie szuka pomocy u Boga, ale polega na własnych metodach przywracania pokoju na świecie. W tej sytuacji dziecko Boże staje przed wieloma ważnymi decyzjami. Czego naucza Pismo Święte na temat przemocy, wojny i zabijania? W jaki sposób Pismo Święte może służyć jako podstawa do sprzeciwu wobec wojny i przemocy? Mamy nadzieję, że poniższa dyskusja pomoże czytelnikowi znaleźć odpowiedzi na te ważne pytania.

Opisy Boga w Starym Testamencie

W Biblii Bóg jest często opisywany przy użyciu terminów wojennych – „gniew Pański” i „wściekłość Pańska”, o których mowa w Księdze Liczb 11:10,33. Ojciec Niebieski jest jak „ogień trawiący”, ponieważ „straszną rzeczą jest wpaść w ręce Boga żywego”. (Księga Powtórzonego Prawa 4:24; List do Hebrajczyków 10:31). „Do mnie należy zemsta i odpłata” (Księga Powtórzonego Prawa 32:35). Pan jest „Bogiem zazdrosnym” i „wojownikiem”, który powstaje, aby osądzić narody w wyznaczonym przez siebie czasie. Księga Wyjścia 20:5; 15:3

Wojownicy Izraela

W postępowaniu Boga z narodem izraelskim widzimy, że nakazano im policzyć się według armii.

„Pan przemówił do Mojżesza na pustyni Synaj, w przybytku zgromadzenia , ... po wyjściu z ziemi egipskiej, mówiąc: Zróbcie spis całego zgromadzenia synów Izraela, według ich rodzin, według domów ojców ich, z liczbą imion ich, każdego mężczyzny według spisu ludności; od dwudziestu lat w górę, wszystkich zdolnych do wojny w Izraelu: ty i Aaron policzycie ich według ich armii”. Liczb 1:1-3

Izraelici byli często prowadzeni przez wojowników w swoich zmaganiach o zdobycie ziemi obiecanej. Jozue, „dowódca wojska Pańskiego”, otrzymał od anioła instrukcje, jak zniszczyć Jerycho (Jozue 5:14; 6:2-5). Dzięki dźwiękom trąb i boskiej interwencji mury miasta „runęły” i zostały „całkowicie zniszczone”. Jozue 6:20,21

Bóg nauczył swój lud walczyć. Dawid mówi nam: „Niech będzie błogosławiony Pan, moja siła, który uczy moje ręce walczyć, a moje palce walczyć: moja dobroć i moja twierdza; moja wysoka wieża i mój wybawiciel; moja tarcza i ten, w którym pokładam ufność; który podporządkowuje mi mój lud”. Psalm 144:1,2

Bóg walczy za swój lud

Bóg walczył za swój lud, gdy był on ścigany przez faraona, króla Egiptu, i jego armię złożoną z koni i rydwanów . „Gdy faraon się zbliżył, synowie Izraela podnieśli oczy i ujrzeli, że Egipcjanie maszerują za nimi, i bardzo się przestraszyli, i wołali synowie Izraela do Pana. ... I rzekł Mojżesz do ludu: Nie bójcie się, stójcie spokojnie i patrzcie na zbawienie Pana, które wam dzisiaj okaże, bo Egipcjan, których dzisiaj widzieliście, nie ujrzycie już nigdy więcej. Pan będzie walczył za was, a wy będziecie milczeć”. (Księga Wyjścia 14:10-14). Wody morza rozstały się dzięki mocy Boga, a lud Izraela został wybawiony; armie egipskie zostały zniszczone.

Opowiadając o późniejszym wydarzeniu, „Pan rzekł do Mojżesza: Pomścij synów Izraela na Midianitach: [...] Mojżesz rzekł do ludu: Uzbrójcie się do wojny i wyruszcie przeciwko Midianitom [...] Z każdego plemienia, z wszystkich plemion Izraela, wyślecie na wojnę tysiąc mężów. [...] I zabili królów Midianitów”. Księga Liczb 31:1-8

„Czas na wszystko”

Kolejny fragment Starego Testamentu, który należy wziąć pod uwagę, znajduje się w Księdze Koheleta 3:1,3,8: „Wszystko ma swój czas, a każda sprawa

pod niebem ma swoją porę: [...] czas zabijania i czas leczenia; czas burzenia i czas budowania; [...] czas miłości i czas nienawiści; czas wojny i czas pokoju”. Wiele osób wykorzystywało te fragmenty Pisma Świętego, aby usprawiedliwiać zabijanie i prowadzenie wojen. Jednak gdy przyjrzymy się temu bliżej, zauważymy, że Salomon pisał na podstawie swoich licznych doświadczeń i obserwacji z przeszłości. Przedstawia on swój punkt widzenia z perspektywy społecznej. Widzi ludzi ciężko pracujących w różnych dziedzinach i mądrze pyta: „Jaki zysk ma ten, kto pracuje w tym, czym się zajmuje? Widziałem trud, jaki Bóg dał synom ludzkim, aby się nim zajmowali”. wersety 9,10

Salomon kończy swoją dyskusję w Księdze Koheleta słowami: „Posłuchajmy więc wniosku całej sprawy: Bój się Boga i przestrzegaj jego przykazań, bo to jest cały obowiązek człowieka. Bóg bowiem osądzi każde dzieło, wraz z każdą tajemnicą, czy to dobrą, czy złą”. Kohelet 12:13,14

Bóg miłości

W świetle powyższego zadajemy teraz uzasadnione pytanie, które zadaje sobie wielu: jeśli Bóg jest Bogiem miłości, jak mówi nam Biblia, to jak możemy zrozumieć Jego przykazania dla dzieci Izraela, takie

jak „całkowite zniszczenie” () ich wrogów? (1 Jana 4:8,16; Powtórzonego Prawa 12:2; 20:17). Musimy pamiętać, że naród izraelski był ludem przymierza z Bogiem: „Tylko was poznałem spośród wszystkich rodów ziemi” (Amos 3:2).

Fakt, że dzieci Izraela były ludem wybranym przez Boga, jest jasno przedstawiony w Biblii. Zwracamy uwagę na słowa proroka Jeremiasza: „Tak więc sprawiłem, że cały dom Izraela i cały dom Judy przylgnęli do mnie, mówi Pan, aby byli dla mnie ludem, imieniem, chwałą i sławą”. Będę „Bogiem wszystkich rodów Izraela, a oni będą moim ludem” (Jeremiasz 13:11; 31:1). Zwracając się do Jakuba, ojca dwunastu plemion Izraela, Bóg powiedział: „W tobie i w twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 28:14).

Ziemia Kanaan została obiecana „potomstwu” Abrahama, czyli Izraelowi, już wiele wieków wcześniej (Rdz 11:31; 12:5-7). Jednak przed przybyciem Izraelitów, którzy byli prawowitymi spadkobiercami pod przywództwem Jozuego, na tej ziemi osiedliły się inne ludy. Kiedy Izraelici objęli władzę nad ziemią obiecaną Kanaan, panowały tam straszne warunki. Filistyni, Amoryci i inne ludy, które zajmowały tę ziemię, były bardzo zdeprawowane, ponieważ oddawały się wszelkim formom bałwochwalstwa, a nawet , składając ofiary z ludzi w

związku ze swoimi fałszywymi bogami i religią. (Księga Powtórzonego Prawa 18: 9-14). Było to spowodowane tym, że ich niegodziwość i zepsucie osiągnęły taki poziom, że Bóg, w swojej mądrości i sprawiedliwości, uznał, że najlepiej będzie ich zniszczyć i umieścić na tej ziemi lud, który zgodnie z Jego wskazówkami osiągnie wyższy poziom cywilizacji.

W ten sposób Bóg nakazał Izraelitom podbić Kanaan. Nie było to coś, co zostało zrobione bez Jego zgody i wskazówek. Przed wejściem do ziemi obiecanej Pan ustanowił system praw dla Izraelitów. Rozumieli oni, że jeśli nie będą przestrzegać tych praw, zostaną ukarani. Jednym z tych praw było: „Nie zabijaj”. (Księga Wyjścia 20:13). Sąsiedzi Izraela nieustannie prowadzili z nimi wojny, ale jeśli Izrael będzie posłuszny Bogu, On im pomoże. Jeśli jednak nie będą posłuszni Bogu, pozwoli ich wrogom odnieść zwycięstwo. Księga Kapłańska 26:3,6-8,14,17

Sytuacja tymczasowa

W dalszej części Starego Testamentu Bóg dał jasno do zrozumienia poprzez proroków, że obecny czas zła, nienawiści, wojny i ubóstwa jest sytuacją tymczasową. Jego plan ostatecznie wyeliminuje

wszelkie wojny, nienawiść, rozpacz i ubóstwo. Stanie się to, gdy zostanie ustanowione Jego królestwo . Przez proroka Izajasza Bóg powiedział o tym czasie: „Z ich mieczy wykują lemiesze, a z ich włócznie – sierpy; naród nie będzie podnosił miecza przeciwko narodowi i nie będą się więcej uczyć sztuki wojennej”. „Nie będą krzywdzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze”. Izajasz 2:4; 11:9

Pogląd Nowego Testamentu na wojnę

Rozważmy teraz nauki Boga zawarte w Nowym Testamencie, w którym szybko staje się jasne, że nastąpiła zmiana. Ojciec Niebieski traktuje teraz naród izraelski inaczej, a wszystko zaczyna się od Jego Syna, Jezusa. W swoim przedludzkim istnieniu Syn Boży nazywany jest „Słowem [greckie: logos]” Boga. (J 1,1). W dalszej części tego samego rozdziału Jan pisze: „A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas, (i ujrzeliśmy Jego chwałę, chwałę jako Jednorodzonego od Ojca), pełne łaski i prawdy” (werset 14). „Był na świecie, a świat został przez Niego stworzony, ale świat Go nie poznał. Przyszedł do swoich, ale swoi Go nie przyjęli” (wersety 10,11). Wiemy, że „swoi” odnosi się do narodu izraelskiego. Został przez nich odrzucony, wypełniając się słowa Pisma: „Wzgardzony i odrzucony przez ludzi” (Izajasz 53:3).

Kiedy Piłat zapytał Żydów zgromadzonych na procesie naszego Pana: „Co więc mam uczynić z Jezusem, zwanym Chrystusem?”, wszyscy odpowiedzieli mu: „Niech będzie ukrzyżowany” (Mt 27:22). Jak czytamy na końcu tej relacji, Piłat umył ręce, nie znajdując w Nim żadnej winy. „Wtedy cały lud odpowiedział i rzekł: Krew Jego na nas i na dzieciach naszych” (Mt 27:25).

Przez całą swoją służbę Jezus pragnął pomóc Izraelowi. „Jeruzalem, Jeruzalem, które zabijasz proroków i kamienujesz tych, którzy są do ciebie posłani, ileż to razy chciałem zgromadzić twoje dzieci, jak kokosz gromadzi swoje pisklęta pod skrzydła, a nie chcieliście! Oto wasz dom zostanie wam pozostawiony pusty”. (Łukasz 13:34,35). Z powodu odrzucenia jedyne go syna Bożego Izrael nie uzyskał tego, czego od dawna pragnął. Pragnął uzyskać trwałe błogosławieństwa i dobrobyt pod kierownictwem Boga. „A zatem co? Izrael nie uzyskał tego, czego szukał... (Jak napisano: Bóg dał im ducha otępienia, oczy, aby nie widzieli, i uszy, aby nie słyszeli;). aż do dnia dzisiejszego”. List do Rzymian 11:7,8

Przykłady, które nas uczą

Ponownie przywołujemy, korzystając z Pisma Świętego, cel relacji Boga z Izraelem w Starym Testamencie. „Bracia, nie chcę, abyście nie wiedzieli, że wszyscy nasi ojcowie [Izraelici] byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze; [...] Te rzeczy były dla nas przykładem, abyśmy nie pożądali złych rzeczy, tak jak oni pożądali”. 1 List do Koryntian 10:1,6

Z tego zapisu płyną dla nas ostrzeżenia i możliwość wyciągnięcia wniosków z porażek Izraela, abyśmy mogli jak najlepiej służyć Bogu. Naturalny Izrael nigdy nie był bezwarunkowym spadkobiercą żadnej części obietnicy danej Abrahamowi: „W tobie będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 12:3). Kiedy Bóg zawarł przymierze z Izraelem, rozumiano, że jeśli będą przestrzegać Prawa, będą mieli życie wieczne. To pozwoliłoby im odziedziczyć obietnicę daną Abrahamowi i dałoby im przywilej błogosławienia „wszystkich rodów ziemi”.

Spadkobiercy Bożych obietnic

Słowa apostoła Piotra: „Obietnica ta dotyczy was i waszych dzieci” są w pełnej zgodzie z całym postępowaniem Pana wobec Izraela, w tym z przymierzem zawartym z nimi jako dziećmi Jego

sługi Abrahama. (Dz 2:39). Nadal mieli tę nadzieję w czasach Jezusa z , jak powiedział Paweł: „Na tę obietnicę czeka dwanaście naszych plemion, które nieustannie służą Bogu dniem i nocą”. (Dz 26:7). Kiedy Izrael jako naród okazał się niegodny dziedziczenia obietnic Abrahamowych, został symbolicznie odcięty, a poganom dano możliwość wszczepienia się w jego miejsce. Paganie ci, teraz jako jednostki, mogli stać się uczestnikami „korzenia i tłustości drzewa oliwnego”, czyli obietnic Abrahamowych. Rzymian 11:17

Od tego czasu tylko te osoby, Żydzi lub poganie, które przyjęły Chrystusa, stały się „spadkobiercami zgodnie z obietnicą” jako członkowie duchowego potomstwa Abrahama. (Galacjan 3:29). „Kamień [Jezus], który odrzucili budujący [Izrael jako naród], stał się kamieniem węgielnym: (...) Królestwo Boże zostanie wam odebrane i dane narodowi, który przyniesie jego owoce”. Mateusz 21:42,43

Ponieważ Izrael nie był gotowy, aby służyć błogosławieństwem innym narodom, status, jaki mieli na mocy przymierza z Bogiem, przestał obowiązywać, a obietnica bycia „królestwem kapłanów i narodem świętym” również przestała im przysługiwać (Wj 19:6). Została ona „dana narodowi”, duchowemu Izraelowi – „królewskiemu

kapłaństwu, narodowi świętemu”. (1 Piotra 2:9). Powiedziano nam, że ten naród jest oddzielony i odróżnia się od wszystkich innych i został zebrany przez Boga spośród wszystkich ludów ziemi – „ludem dla Jego imienia”. Dzieje Apostolskie 15:14

Odrzucenie przemocy i wojny

Nasz Pan Jezus Chrystus jest z pewnością kluczem do zmiany nauk przedstawionych w Nowym Testamencie. Jezus odrzucił koncepcje przemocy i wojny, które stały się znane i akceptowane na świecie. Poprzez swoje nauki i przykład dał nam znacznie wyższy standard. „Nowe przykazanie daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem, abyście i wy się wzajemnie miłowali. Po tym wszyscy poznają, że jesteście moimi uczniami, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali” (J 13:34-35). Jest to wyższe przykazanie, wyższe prawo niż to, które zostało dane Żydom w ramach ich przymierza z Bogiem. Prawo dane przez Chrystusa jest prawem przymierza chrześcijańskiego; jest to prawo miłości. Zostało ono dane wszystkim, którzy wstąpili do szkoły Chrystusa i którzy mają nadzieję stać się częścią duchowego Izraela. Jezus podsumował przykazanie miłości w ten sposób: „Będziesz miłował Pana, Boga swego, całym swoim sercem, całą swoją

duszą i całym swoim umysłem. (...) Będiesz miłował swego bliźniego jak siebie samego” (Mt 22:37,39).

Przemoc, będąca skutkiem grzechu, szerzy się obecnie w świecie. Przybiera ona różne formy i w taki czy inny sposób dotyka niemal każdą kulturę. Szatan, sprawca grzechu, krąży po świecie „jak ryczący lew, szukając kogo pożreć” (1 Piotra 5:8). Jest on „bogiem tego świata” i „zaśleł umysły niewierzących” (2 Koryntian 4:4). Z powodu wpływu szatana przemoc przenika dzisiejsze społeczeństwo.

Dzisiaj widzimy przemoc w domu, wśród sąsiadów, w szkołach, kościołach i miejscach pracy, a nawet wśród nieznajomych, nie mówiąc już o brutalnych konfliktach między narodami. Wszystko to jest sprzeczne z naukami Jezusa. Odrzucał on przemoc i osobiste użycie siły w celu rozstrzygania sporów. Na przykład w Ewangelii Jana 18:10-11 Jezus skarciła Piotra za wyciągnięcie miecza przeciwko słudze arcykapłana, co spowodowało obrażenia u sługi. Powiedziała Piotrowi: „Schowaj miecz do pochwy”.

Nigdy więcej nie słyszymy o tym, aby uczniowie używali siły lub przemocy w służbie Panu. Jezus mógł wezwać do pomocy „dwanaście legionów aniołów”, ale tego nie zrobił (Mt 26:53). Nie był

skłonny używać boskiej mocy dla własnego dobra. Jezus nigdy nie modlił się o wybawienie od swoich kłopotów, ale radośnie znosił je jako część swojej ofiary. Naśladowcy Chrystusa powinni postępować tak samo. „Niech ta sama postawa będzie w was, jaka była w Chrystusie Jezusie” (Flp 2:5).

Nowe podejście do wrogów

Nasz Pan nauczał również o nowym podejściu do naszych wrogów. „Powiadam wam: Miłujcie waszych nieprzyjaciół, błogosławcie tych, którzy was przeklinają, dobrze czyńcie tym, którzy was nienawidzą, i módlcie się za tych, którzy was prześladują” (Mt 5:44). Na początku moglibyśmy powiedzieć, że jest to wysoki standard, do którego trudno dorównać, i mielibyśmy rację. Ten rodzaj miłości wykracza daleko poza miłość do bliźniego. Mówi się, że łatwo jest kochać tych, którzy nas kochają. Jednak aby kochać naszych wrogów, potrzebne jest serce tak pełne miłości, że nawet wróg nie jest w stanie wzbudzić w nim złych intencji. Nie ma w nim miejsca na zemstę ani nienawiść.

Nie oznacza to, że akceptujemy zło lub niesprawiedliwość, ale nie powinniśmy brać w nich udziału. Sprzeciwiamy się uciskowi słabych i bezbronnych. Dzisiejszy świat kieruje się zasadą, że aby ocalić siebie, można usprawiedliwiać

wyrządzanie krzywd innym. Powinniśmy „nienawidzić zła i kochać dobro”, ale nie powinniśmy odplacać złem innym, nawet naszym wrogom (Amos 5:15). Pamiętajmy, że ci, którzy grzeszą i czynią zło w oczach Boga, otrzymają swoją zapłatę (). 1 List do Koryntian 3:8

Zasady życia

Nasz Pan Jezus nauczał zasad życia, które charakteryzują się współczuciem, łagodnością, miłosierdziem, czystością i pokojem. „Błogosławieni, którzy płaczą: ... Błogosławieni łagodni: ... Błogosławieni miłosierni: ... Błogosławieni czystego serca: ... Błogosławieni, którzy wprowadzają pokój, albowiem oni będą nazwani synami Bożymi” (Mt 5:8-9). (Mateusz 5:4-9). Nasz Pan wypowiedział te słowa w Kazaniu na Górze, aby pouczyć swoich uczniów, a tym samym również nas. Pragnie, abyśmy okazywali współczucie osobom znajdującym się w trudnej sytuacji, praktykowali łagodność i samokontrolę, byli miłosierni wobec innych, mieli czyste serca, pozbawione gniewu i złościwości, oraz zawsze byli rozjemcami. Nie zawsze będziemy w stanie robić to doskonale, ale chcemy mieć doskonale i czyste intencje. Lud Boży ma być pomocny. „A zatem, gdy mamy okazję, czynmy

dobrze wszystkim ludziom” i nie przyłączajmy się do nastrojów tego walczącego świata. Galacjan 6:10

Czystość serca wobec Boga przejawia się w wysiłkach, aby żyć w pokoju i promować pokój wśród innych. Apostoł Paweł napisał: „O ile to możliwe, żyjcie w pokoju ze wszystkimi ludźmi ” (Rz 12:18). Jest to szczególnie potrzebne w czasach, w których obecnie żyjemy, nawet jeśli pokój nie jest nam odwzajemniany.

Wrogowie sprawiedliwości kochają „ciemność bardziej niż światło, ponieważ ich uczynki były złe” (J 3, 19). Pan nie szuka takich ludzi, ale tych, którzy są tak wierni zasadom sprawiedliwości, że stosują je nawet wobec swoich wrogów, gdy są prześladowani. „Błogosławieni jesteście, gdy ludzie wam złorzeczą i prześladują was, i fałszywie mówią wszystko złe przeciwko wam z powodu mnie. Cieszcie się i radujcie, bo wielka jest wasza nagroda w niebie” (Mateusz 5:11,12). Apostoł Piotr napisał również: „Jeśli ktoś cierpi jako chrześcijanin, niech się nie wstydzi, ale niech w tym imieniu uwielbia Boga”. (1 Piotra 4:16). Nasz Pan daje nam osobiste zapewnienie, mówiąc: „Na świecie doznacie ucisku, ale miejcie odwagę: Ja przezwyciężyłem świat”. Jan 16:33

Obowiązki chrześcijan

Powinniśmy przestrzegać praw ludzkich, o ile nie są one sprzeczne z prawami Bożymi. Jednak gdy są one sprzeczne, chrześcijanin musi być odpowiedzialny przed prawami Bożymi, a nie ludzkimi. Zwróćcie uwagę na napomnienia, które otrzymujemy w tej sprawie. „Jesteście wybranym pokoleniem, królewskim kapłaństwem, świętym narodem, ludem szczególnym, abyście, głosili cnoty Tego, który was powołał z ciemności do swojej cudownej światłości. ... Umiłowani, proszę was jako przybysze i pielgrzymi, powstrzymajcie się od pożądliwości cielesnych, które walczą przeciwko duszy” (1 Piotra 2:9,11). „Trzeba bardziej słuchać Boga niż ludzi” (Dzieje Apostolskie 5:29).

Wiemy, że Ojciec Niebieski przywiązuje wielką wagę do posłuszeństwa Jego woli. Pokazały nam to liczne lekcje dotyczące narodu izraelskiego. Ważną zasadą, której nauczył nas Jezus, jest: „Oddajcie więc cesarzowi to, co należy do cesarza, a Bogu to, co należy do Boga” (Mt 22:21). Ponadto powiedziano nam: „Podporządkujcie się wszelkim instytucjom ludzkim ze względu na Pana” (1 Piotra 2:13). „Oddać więc wszystkim to, co im się należy: cesarzowi — podatek, cesarzowi — cło, cesarzowi — cześć” (Rzymian 13:7). Wszystkie te zasady mają

zastosowanie, z wyjątkiem sytuacji, w których naruszałoby one nasze wykształcone sumienie i prawa Boże.

Ojciec Niebieski realizuje wszystko w tym obecnym, niespokojnym świecie zgodnie ze swoimi planami i celami. Zwraca szczególną uwagę na to, jak postępujemy zgodnie z naukami, które zostały nam objawione przez Jego umiłowanego Syna. Burzliwe burze obecnych czasów „wypróbują dzieło każdego człowieka, jakiego jest rodzaju” (1 Kor 3:13). Ujawnia one charakter, jaki rozwinęliśmy w ciągu naszego życia. Nasza wiara powinna być zbudowana na cennych obietnicach Boga, które są przedstawione jako „złoto, srebro, kamienie szlachetne”. Nie powinniśmy budować niewłaściwie z innych materiałów, które nie wytrzymają tej próby ogniem. Apostoł mówi nam, że wszystko, co jest zbudowane zgodnie z ludzkimi teoriami, metodami i tradycjami, przedstawione jako „drewno, słoma, ściernisko”, zostanie zniszczone. wersety 10-15

Ojciec Niebieski pozwala wszystkim narodom oszukiwać się, że mogą rozwiązać wszystkie problemy świata. Widzieliśmy, że pokój nigdy nie trwał długo; nagle pojawiają się nowe konflikty. Bóg pozwolił na te wydarzenia, aby przygotować świat ludzkości na swoje królestwo wiecznego pokoju, rządzone przez Jego Syna, Chrystusa Jezusa,

„Księcia Pokoju”. (Izajasz 9:6,7). „Przyjdź królestwo twoje. Bądź wola twoja na ziemi” – Jezus nauczył nas tak się modlić. Mateusz 6:10

Podsumowanie

W doświadczeniach Izraela opisanych w Starym Testamencie Bóg pozwolił na wojny, aby osiągnąć określone cele związane z pierwotnymi obietnicami danymi Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Większość tych konfliktów dotyczyła ziemi, która wieki wcześniej została obiecana ludowi Izraela (), ale została zajęta przez pogańskie i niegodziwe narody. Takie wojny i konflikty były sankcjonowane przez Boga, a nie przez ludzi ani ziemskie rządy.

Natomiast w Nowym Testamencie te wcześniejsze doświadczenia Izraela spełniły swój cel z punktu widzenia Boga. Celem tym było, aby lekcje, których nauczyli się poprzez te trudne doświadczenia, posłużyły jako „nauczyciel”, który doprowadził ich do Chrystusa, Księcia Pokoju. Galacjan 3:24

Jezus odrzucił koncepcje przemocy i wojny. Nauczał poprzez dawanie przykładu oraz ustanowienie przykazania „kochaj Pana Boga swego całym swoim sercem” i „kochaj bliźniego swego jak siebie samego”. (Mateusz 22:37,39). To nowe podejście do

naszych wrogów odrzuca użycie siły, przemocy i zabijania. Dlatego Paweł mówi nam: „Starajcie się o pokój ze wszystkimi i o świętość, bez której nikt nie ujrzy Pana”. List do Hebrajczyków 12:14

Wkrótce spełni się nasz początkowy fragment Pisma Świętego: „On sprawia, że wojny ustają aż po krańce ziemi; łamie łuki i rozbija włócznie; spala rydwany w ogniu” (Psalm 46:9). Słowo Boże obiecuje ponadto: „Nie będzie już słyhać w twojej ziemi g , nie będzie już spustoszenia ani zniszczenia w twoich granicach, ale nazwiesz swoje mury Zbawieniem, a swoje bramy Chwałą” (Izajasz 60:18). Wszyscy, którzy zginęli w wyniku wojny i innych aktów przemocy, zostaną wskrzeszeni z martwych (Jan 5:28,29). Wszyscy ludzie pewnego dnia zazną wiecznego pokoju i będą mieli możliwość życia w harmonii na odnowionej, doskonałej ziemi na zawsze. Tak wspaniały wynik będzie zwieńczeniem przywrócenia „wszystkiego, co Bóg zapowiedział przez usta wszystkich swoich świętych proroków od początku świata” (Dz 3:21).

Ratunek Jeremiasza

***Werset kluczowy: Król rozkazał Ebed-Melechowi, Etiopczykowi, mówiąc: „Weź stąd trzydziestu mężczyzn i wyciągnijcie proroka Jeremiasza z lochu, zanim umrze”.
Jeremiasz 38:10***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Jeremiasz 38:1-28***

Spośród wszystkich sług Bożych w całej historii ludzkości prorok Jeremiasz zajmuje wyjątkowo ważne miejsce. Zwróćmy uwagę na niezwykle charakter jego powołania do prorokowania, które nastąpiło, gdy był jeszcze bardzo młody. Jeremiasz napisał o tym wydarzeniu: „Wtedy skierowane zostało do mnie słowo Pana: Zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, zanim się urodziłeś, uświęciłem cię, ustanowiłem cię prorokiem dla narodów. Wtedy rzekłem: Ach, Panie Boże! Oto nie umiem mówić, bo jestem młodzieńcem. Ale Pan rzekł do mnie: Nie mów: Jestem młodzieńcem, bo

pójdiesz do wszystkich, do których cię poślę, i będziesz mówił wszystko, co ci nakazuję. Nie bój się ich twarzy, bo Ja jestem z tobą, aby cię wybawić, mówi Pan”. Jeremiasz 1:4-8

Możemy sobie dobrze wyobrazić, jak bardzo zmieniło to życie młodego Jeremiasza. W końcu Bóg przemówił do niego bezpośrednio! Co więcej, zostało mu objawione, że Bóg znał go jeszcze przed jego narodzinami. Jeszcze bardziej Jeremiasza zadziwiło prawdopodobnie to, że został uświęcony przez Boga jeszcze przed narodzinami i przeznaczony do bycia prorokiem dla wszystkich narodów. Być może Jeremiasz był oszołomiony tą wiadomością. Być może zastanawiał się, jak wola Boża zostanie lub nawet może zostać spełniona. Wszystkie wątpliwości wydają się zostać rozwiązane, gdy Bóg obdarzył go mocą. Czytamy: „Wtedy Pan wyciągnął rękę i dotknął moich ust, i rzekł do mnie: Oto kładę moje słowa w twoich ustach. Oto dzisiaj ustanawiam cię nad narodami i królestwami, abyś wrywał i burzył, niszczył i obalał, budował i sadził” (wersety 9-10). Umocniony tymi niezwykłymi obietnicami Jeremiasz rozpoczął swoją służbę, nieustraszenie i wiernie głosząc słowo Boże Izraelowi, Judzie i narodom.

W czasach Sedekiasza, ostatniego króla Judy, proroctwa Jeremiasza zostały odrzucone przez

przywódców Judy. Prorok odważnie powiedział Sedekiaszowi i jego namiestnikom, aby pogodzili się z faktem, że Bóg zamierza położyć kres ich panowaniu. Jerozolima zostanie zniszczona. Ich jedyną szansą na przetrwanie było zaakceptowanie faktu, że inwazja Babilonu i podbój Jerozolimy były karą Bożą za ich uparte nieposłuszeństwo. Jeśli zgodziliby się na wolę Boga, ich życie zostałoby oszczędzone. Zamiast tego namiestnicy Sedekiasza nalegali, aby Jeremiasz został uwięziony w opuszczonej cysternie. Twierdzili, że Jeremiasz osłabia wolę ludu, co jest aktem zdrady. Cysterna, do której został opuszczony Jeremiasz, była pełna błotnistej gliny (Jeremiasz 38:1-6). Możemy sobie wyobrazić wewnętrzne zmagania wiary, których doświadczał. Czy miał tam umrzeć? Czy Bóg go opuścił?

Być może Jeremiasz rozmyślał nad Psalmem 40. „Cierpliwie czekałem na Pana, a On się do mnie zwrócił i wysłuchał moje wołanie. Wyciągnął mnie z okropnej otchłani, z błotnistej gliny, postawił moje stopy na skale i utwierdził moje kroki” (Psalm 40:1-2).

Wierzymy, że Bóg nadal wybawia swój lud z sytuacji „błotnistej gliny”. Przykład wierności i zaufania Jeremiasza nadal inspirowa lud Pana. „Bóg jest dla

nas ucieczką i siłą, pomocą w trudnościach zawsze gotową. Dlatego nie będziemy się lękać”. Psalm 46:1,2

Upadek Jerozolimy

***Werset kluczowy: „To stało się w Jerozolimie i Judzie z powodu gniewu Pana, który ostatecznie wygnał ich ze swojej obecności. Wtedy Sedekiasz zbuntował się przeciwko królowi Babilonu”.
2 Królów 24:20***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
2 Królów 24:18-20; 25:1-21***

„Ci, którzy nie pamiętają przeszłości, są skazani na jej powtórzenie” (George Santayana, *The Life of Reason*, 1905). Lud starożytnego Izraela padł ofiarą tej truizmu. Przechodząc przez okresy panowania kilku dobrych królów, ale wielu złych królów, Izrael i Juda wyczerpały miłosierdzie i cierpliwość Pana wobec nich. Ich przeszłość nie miała wpływu na ich teraźniejszość i w rezultacie zostali potępieni. Polityka dziesięcioplemiennego królestwa Izraela została zniszczona przez Salmanasara, króla Asyrii, około 135 lat przed klęską Sedekiasza (2 Król. 18:9-12). Zamiast wyciągnąć wnioski z historii, Sedekiasz postanowił przeciwstawić się Bożym wyrokom.

Prorok Jeremiasz jasno wskazał nadchodzące wyroki i sposób, w jaki Juda powinna właściwie zareagować. „Tak mówi Pan: Kto pozostanie w tym mieście, zginie od miecza, głodu i zarazy, ale kto przejdzie do Chaldejczyków, będzie żył; jego życie będzie dla niego nagrodą i będzie żył. Tak mówi Pan: To miasto z pewnością zostanie wydane w ręce armii króla babilońskiego, która je zajmie”. (Jeremiasz 38:2-3) Innymi słowy: „Ukorzcie się pod potężną ręką Boga. Poddajcie się Chaldejczykom, zaakceptujcie tę boską karę, a będziecie żyć. Jeśli będziecie się opierać, na pewno umrzecie z powodu chorób, głodu lub przemocy”. Odrzucając pokorę i przyjmując pychę, Sedekiasz wybrał drogę buntu. Nie wierzył w moc Boga i nie ufał Mu. 2 Królów 24:18-20

Możemy wyciągnąć wnioski z tej historii i zastosować je w naszym chrześcijańskim życiu. Przede wszystkim bądźcie posłuszni Bogu. Nie szukajcie „innych opcji” wykonania Jego woli. Dla chrześcijan nie ma żadnych innych opcji. „Obleczcie się w pokorę, ponieważ Bóg sprzeciwia się pysznym, a pokornym daje łaskę. Dlatego uniżajcie się pod potężną ręką Boga, aby was wywyższył w odpowiednim czasie, zrzucając na Niego wszelką troskę, bo On troszczy się o was”. 1 List Piotra 5:5-7

Czy wola Boża wydaje się nieprzyjemna, niezgodna z naszymi ziemskimi pragnieniami? Zastanów się nad przesłaniem przekazanym przez króla Salomona: „Synu mój, nie lekceważ karania Pana ani nie gardź Jego napomnieniem, bo Pana, którego miłuje, karze, jak ojciec karze syna, w którym ma upodobanie” (Przysłów 3:11-12). Apostoł Paweł przedstawia piękny wgląd w radę Salomona: „Ponadto mieliśmy ludzkich ojców, którzy nas karali, a my okazywaliśmy im szacunek. Czyż nie powinniśmy tym bardziej poddać się Ojcu duchów i żyć? Oni bowiem karali nas przez kilka dni, jak im się wydawało najlepsze, ale On dla naszego dobra, abyśmy mieli udział w Jego świętości” (List do Hebrajczyków 12:9-10).

Gdyby król Sedekiasz miał takie zrozumienie, jakie my posiadamy, być może zdecydowałby się podporządkować Panu i przeżyłby. Karanie przez Boga jest powszechnie postrzegane jako kara. W pewnym stopniu tak właśnie jest. Jednak ważniejszą lekcją i spostrzeżeniem jest to, że Jego karanie służy naszemu dobru. Sprzyja ono wzrostowi pobożności. Bóg karci nas, aby nam pomóc. Gdyby Juda był posłuszny, przeżyłby, pomimo zniszczenia Jerozolimy. Dla chrześcijan akceptowanie karania

Bożego jest dla nich zyskiem, aby mogli „uczestniczyć w Jego świętości”.

Znak Ezechiela

***Werset kluczowy: „Tak więc Ezechiel jest dla was znakiem; zgodnie z tym, co uczynił, wy też uczynicie; a gdy to nastąpi, poznacie, że Ja jestem Pan Bóg”.
Ezechiel 24:24***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Ezechiel 24:15-27***

Znak Ezechiela jest boleśnie głęboki. Jego żona, opisana przez Pana jako „pożądanie twoich oczu”, miała umrzeć nagle – „jednym ciosem”. Potęgując uczucie straty i smutku, Pan nakazał Ezechielowi, aby nie okazywał publicznie swojego żalu. „Nie będziesz opłakiwał ani płakał, ani nie będą spływały łzy z twoich oczu. Wzdychaj w ciszy, nie opłakuj zmarłej; zawiąż turban na głowie i załóż sandały na nogi; nie zakrywaj ust i nie jedz chleba smutku ludzkiego. Tak więc rano przemówiłem do ludu, a wieczorem zmarła moja żona; następnego ranka postąpiłem zgodnie z poleceniem”. Ezechiel 24:16-18

Co mogło umożliwić Ezechielowi zniesienie tego ciężkiego nakazu? Uważamy, że jego wieloletnie oddanie Bogu, naznaczone posłuszeństwem i służbą, rozwinęło w nim głęboko zakorzenioną wiarę; wiarę taką, jaką wyraził Hiob: „Choćby mnie zabił, będę Mu ufał”. Hiob 13:15

Rozpoznajemy, że boska mądrość działała, gdy Bóg przekształcił osobistą tragedię Ezechiela w narodową lekcję dla Izraela. Jak te dwa wydarzenia były ze sobą powiązane? Łączyła je jedna rzecz, określona jako „pożądanie twoich oczu”. Dla Ezechiela była to jego żona. Dla Izraela była to świątynia Salomona, symbol ich narodowego ustroju politycznego.

Izraelici byli najwyraźniej zaniepokojeni zachowaniem proroka. Dziwne było, że nie opłakiwał swojej żony, a oni wiedzieli, że działania Ezechiela często miały boski cel i znaczenie. Zapytali go o to. Ludzie powiedzieli do niego: „Czy nie powiesz nam, co to dla nas oznacza, że tak się zachowujesz?”. Ezechiel 24:19

Ezechiel odpowiedział im: „Otrzymałem wiadomość od Pana i kazano mi przekazać ją ludowi Izraela. Oto, co mówi Wszechwładny Pan: Zbezcieszczę moją świątynię, źródło waszego bezpieczeństwa i dumy, miejsce, które cieszy wasze serca. Wasze

synowie i córki, których pozostawiliście w Judzie, zostaną zabici mieczem. Wtedy uczynicie tak, jak uczynił Ezechiel. Nie będziecie opłakiwać publicznie ani pocieszać się jedzeniem przyniesionym przez przyjaciół. Wasze głowy pozostaną zakryte, a sandały nie zostaną zdjęte. Nie będziecie opłakiwać ani płakać, ale będziecie marnieć z powodu swoich grzechów. Będziecie jęczeć między sobą z powodu całego zła, które popełniliście”. wersety 20-23

Świątynia zostanie zniszczona, państwo rozpadnie się, a lud Izraela zostanie wzięty do niewoli lub zabity. Tak więc Ezechiel był „znakiem”, jak zauważono w naszym wersecie kluczowym. Niestety się wydarzyło i żadna ilość żałoby nie mogła tego odwrócić. Izrael został wzięty do niewoli w Babilonie. Zbiorowe sumienie ludu Izraela było dotknięte smutkiem, co zaowocowało pięknym wierszem znalezionym w Psalmie 137. „Nad rzekami Babilonu siedzieliśmy i płakaliśmy, wspominając Jerozolimę. Odłożyliśmy nasze harfy i zawiesiliśmy je na gałęziach topoli. Nasi oprawcy domagali się od nas śpiewu. Nasi dręczyciele nalegali na radosny hymn: „Zaśpiewajcie nam jedną z tych pieśni jerozolimskich! Ale jak możemy śpiewać pieśni Pana w pogańskiej ziemi? Jeśli zapomnę o tobie, Jerozolimo, niech moja prawa ręka zapomni, jak grać na harfie. Niech mój język przylgnie do podniebienia,

jeśli nie będę o tobie pamiętał, jeśli nie uczynię Jerozolimy moją największą radością ” (Psalm 137:1-6). Wzruszająca treść wynika ze znaku Ezechiela.

Ostrzeżenie dla ludu

***Werset kluczowy: „A ty, synu człowieczy, ustanowiłem cię strażnikiem domu Izraela. Gdy usłyszysz słowo z moich ust, ostrzeżesz ich w moim imieniu”.
Ezechiel 33:7***

***Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Ezechiel 33:7-20***

Niektórzy mają tendencję do postrzegania Księgi Ezechiela przez pryzmat nowości. W rezultacie powstały książki sugerujące, że prorok opisał spotkanie z przybyszami z innej planety. [Nie jest to pogląd redakcji niniejszego czasopisma]. Inni interesują się apokaliptycznym scenariuszem dotyczącym sił najeźdźczych określanych jako „Gog ... z Magog”. (Ezechiel 38:2). Horda ta atakuje Izrael, wywołując bitwę Armageddon. Przechodząc do ostatnich rozdziałów Księgi Ezechiela, znajdujemy obietnicę nowej świątyni i wskazówki dotyczące nadchodzącej chwały Tysiącletnie.

Tematy te są bardzo interesujące dla osób studiujących Biblię, ale warto pamiętać o innym

poziomie nauczania zawartym w tej fascynującej księdze . Lekcja ta dotyczy odpowiedzialności. Bądźcie czujnymi i wiernymi strażnikami. Dbaj o bezpieczeństwo i duchowy dobrobyt ludu Bożego. Chrześcijanie powinni naśladować Ezechiela w tym względzie. Poprzez nasze działania odpowiadamy na odwieczne pytanie zadane w Księdze Rodzaju 4:9: „Czy jestem stróżem mojego brata?”, odpowiadając zdecydowanym „Tak, jestem”.

Nasz kluczowy werset potwierdza poprzednie zadanie powierzone Ezechielowi przez Pana, aby był strażnikiem. Do tego zadania Bóg dodał: „Gdy powiem niegodziwemu: Na pewno umrzesz, a ty nie ostrzeżesz go ani nie przemówisz, aby ostrzec niegodziwego od jego niegodziwej drogi, aby ocalić jego życie, ten sam niegodziwy człowiek umrze w swojej nieprawości, ale jego krew będę wymagał z twojej ręki. Jeśli jednak ostrzeżesz niegodziwego, a on nie odwróci się od swojej niegodziwości ani od swojej niegodziwej drogi, umrze w swojej nieprawości, ale ty ocalisz swoją duszę. ... Jeśli jednak ostrzeżesz sprawiedliwego, aby nie grzeszył, a on nie zgrzeszy, na pewno będzie żył, ponieważ przyjął ostrzeżenie, a ty ocalisz swoją duszę”. Ezechiel 3:18-21

Nie popieramy wtrącania się w życie innych ludzi, ale raczej prowadzenie ich i wychowywanie. Paweł

napomniat: „Jeśli więc jest jakaś pociecha w Chrystusie, jeśli jest jakaś pociecha miłości, jeśli jest jakaś wspólnota ducha, jeśli jest jakaś miłość i miłosierdzie, to wypełnijcie moją radość, będąc jednomyślni, mając tę samą miłość, będąc zgodni, jednomyślni. Niech nic nie będzie czynione z egoistycznej ambicji lub próżności, ale w pokorze ducha niech każdy uważa innych za lepszych od siebie. Niech każdy z was dba nie tylko o swoje interesy, ale także o interesy innych”. List do Filipian 2:1-4

Pełniąc rolę strażników, jesteśmy świadomi naszych biblijnych ograniczeń. Jezus Chrystus jest głową Kościoła. My jesteśmy jedynie Jego współpracownikami, starającymi się postępować zgodnie z Jego nauką, że ten, kto pragnie być wielki w oczach Boga, powinien być sługą. (Mateusz 23:11; Jan 13:14-16). Piotr mądrze radził: „Paście trzodę Bożą, która jest wśród was, pełniąc funkcję nadzorców, nie z przymusu, ale z własnej woli, nie dla nieuczciwego zysku, ale z gorliwością; nie jako panowie nad powierzonymi wam, ale jako wzór dla trzody”. 1 List Piotra 5:2,3

Bóg ostatecznie dał Ezechielowi słowa i wizję, aby paść Izrael. Niech tak samo będzie z nami. Zachowując czujność, pamiętajmy: „Jeśli Pan nie

zbuduje domu, na próżno trdzą się budujący. Jeśli Pan nie strzeże miasta, na próżno czuwają strażnicy” (Psalm 127:1).

Wizja Ezechiela dotycząca Królestwa Bożego

Werset kluczowy: „Wzdłuż brzegu rzeki, po tej i po drugiej stronie, będą rosły wszelkiego rodzaju drzewa owocowe; ich liście nie uschną, a ich owoce nie znikną. Będą rodzić owoce co miesiąc, ponieważ ich woda płynie ze świątyni. Ich owoce będą służyć za pożywienie, a liście za lekarstwo”.
Ezechiel 47:12

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Ezechiel 47:1-12

Nasz kluczowy werset zapowiada chwałę królestwa tysiącletniego – spełnienie tego, o co modliliśmy się przez wieki: „Przyjdź królestwo twoje. Bądź wola twoja na ziemi, jak w niebie” (Mt 6:10). Źródło błogosławieństw w tym czasie kojarzy się z rzeką, która wypływa ze świątyni Bożej. Prorok Zachariasz określił wyjątkową właściwość jej wód: są to wody żywe! „W owym dniu wody życiodajne wypłyną z Jerozolimy, połowa w kierunku Morza Martwego, a połowa w kierunku Morza Śródziemnego, płynąc

nieprzerwanie zarówno latem, jak i zimą. I Pan będzie królem całej ziemi. W owym dniu będzie jeden Pan – tylko Jego imię będzie czczone”. Zachariasz 14:8,9

Wybrany fragment Pisma Świętego na dzisiejszą lekcję opisuje wzrost rzeki. Ezechieli zauważył, że gdy rzeka wypływa ze świątyni, tysiąc łokci od źródła sięga mu do kostek. Gdy posuwa się o kolejne tysiąc łokci w dół rzeki, woda sięga mu do kolan. Jeszcze tysiąc łokci dalej woda sięga mu do pasa. Po czterech tysiącach łokci potok wody staje się rzeką, której Ezechieli nie jest w stanie przekroczyć. Rzeka była tak głęboka, że aby ją przekroczyć, trzeba było pływać. Dobrze to pasuje do naszego rozumienia, że chwalebne królestwo Boże stopniowo, ale nieubłagane, wypełni ziemię. Rezultaty będą imponujące. „Nie będą krzywdzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze, bo ziemia będzie pełna wiedzy o Panu, tak jak wody pokrywają morze”. Izajasz 11:9

Podczas tego doświadczenia Ezechieli miał przewodnika wyznaczonego przez Boga (Ezechieli 40:2-4). Jego przewodnik ostrzegł go: „Patrz oczami i słuchaj uszami, i skup się na wszystkim, co ci pokażę, bo zostałeś tu przyprowadzony, abym ci to pokazał. Przekaż domowi Izraela wszystko, co widzisz” (werset 4). Ten, który przemawiał do

Ezechiela, zadał mu interesujące pytanie po wizji wód. „Rzekł do mnie: Synu człowieczy, czy widziałeś to?” (Ezechiel 47:6). Znaczenie tej wizji zostało podkreślone dla proroka, a następnie również dla nas.

Gdy to się stało, Ezechiel został zaprowadzony nad brzeg rzeki. Jego przewodnik powiedział, używając symbolicznego języka: „Woda ta płynie w kierunku wschodnim, schodzi do doliny i wpada do morza. Gdy dociera do morza, jej wody zostają uzdrowione. I stanie się, że każda żywa istota, która się porusza, gdziekolwiek płyną rzeki, będzie żyła”. Następnie pojawiają się słowa naszego wersetu kluczowego (Ezechiel 47:8,9,12). Objawienie dane apostołowi Janowi potwierdza doświadczenie Ezechiela. „Pokazał mi czystą rzekę wody życia. ... Po obu stronach rzeki rosło drzewo życia, które rodziło dwanaście owoców, a każde drzewo wydawało swój owoc co miesiąc. Liście drzewa służyły do uzdrawiania narodów” (Objawienie 22:1,2). Wizja Ezechiela nadal nas inspiruje! (Objawienie 22:1,2). Wizja Ezechiela nadal nas inspiruje!

Bądźcie mężni

***„Bądźcie mężni, a On wzmocni wasze serca,
wszyscy, którzy pokładacie nadzieję w Panu”.***

Psalm 31:24

Pismo Święte zachęca lud Boży, aby był pełen wiary, nadziei, pewności i zaufania. Patrząc na świat, widzimy konkretne powody, dla których tak powinno być. Większość ludzi na świecie jest pełna strachu, obaw, nieufności i zmartwień. Z tego powodu nie potrafią oni w pełni wykorzystać możliwości, jakie daje życie. Widzą pułapki grzechu i kłopoty w wielu różnych kierunkach, dlatego mają powody, by być nieufnymi i lęklivymi.

Prawdziwi chrześcijanie nawiązali jednak szczególną relację z Bogiem, a On z nimi. Zapewnił ich, że będzie nadzorował ich sprawy, czego nie doświadczyliby, gdyby nie nawiązali z Nim relacji. Dlatego powinni mieć nadzieję i ufać Mu. Powinni słuchać tego, co powiedział, i czerpać odwagę z myśli, że wszystkie ich doświadczenia są pod Jego nadzorem. 2 Koryntian 4:15-17

Lud Boży wyszedł ze świata i przyłączył się do sztandaru Pana Jezusa Chrystusa – sztandaru sprawiedliwości, prawdy, świętości i sprzeciwu wobec grzechu. Będą nękani przez potężnych wrogów. Przeciwno nim wystąpi sam szatan, który będzie starał się im przeciwdziałać, tak jak przeciwdziałiał wszystkim planom Boga. Nie może on bezpośrednio zaatakować Pana, ale może zaatakować Jego plan i tych, którzy w Niego wierzą. To szatan podżegał do zamieszek, burz i prześladowań w czasach Jezusa i apostołów, a następnie doprowadził do ucisku ludu Pańskiego. 2 Koryntian 2:11; 11:14; 2 Tesaloniczan 2:7-10; 1 Piotra 5:8,9

Szatan nie dokonał tych rzeczy samodzielnie, ale poprzez swoich zwiedzionych sług (2 Tesaloniczan 2:11). Zawsze sprzeciwiał się sprawiedliwości i wszystkim, którzy ją kochają. Z tego powodu chrześcijanie muszą wykazać się wielką odwagą, ponieważ jeśli pozwolą przeciwnikowi złamać ich ducha, ten wkrótce całkowicie wyeliminuje ich z walki. Cofający się żołnierz, który stracił odwagę, jest mało przydatny w walce. Zamiast tracić odwagę, powinniśmy powierzyć nasze ziemskie interesy naszemu Ojcu i zaufać Mu, że w obecnym życiu będzie nas prowadził i sprawi, że wszystko obróci się

na dobre, aby ować tych, którzy są „powołani zgodnie z Jego zamysłem”. Rzymian 8:28

Oprócz przeciwnika, mamy przeciwko sobie ogólnego ducha świata. Świat często uważa nas za głupców, ponieważ wierzymy, że jesteśmy pod szczególną opieką Boga. Taki duch może cicho mówić do nas: „Bóg stworzył wszystkie światy, tysiące aniołów i wszystko we wszechświecie. Czy naprawdę sądzisz, że interesuje się tobą w szczególny sposób? Jeśli istnieje Bóg, to jest on tak wielki, a my tak mali, że nie może nas dostrzec”. W ten sposób nasza wiara może zostać pokonana. Musimy mieć odwagę i pokładać nadzieję w Panu. Jak wyraża to Paweł: „Teraz otrzymaliśmy nie ducha świata, ale ducha, który pochodzi od Boga”. 1 List do Koryntian 2:12

Ponadto mamy nasze własne upadłe ciało. Każdy z nas ma w sobie, w swoim ciele, najgroźniejszego przeciwnika (Rz 7:18,25). Pismo Święte przedstawia, że kiedy oddaliśmy się Panu, a On dał nam swojego Ducha Świętego, rozpoczęliśmy proces przemiany i staliśmy się embrionami nowych istot „w Chrystusie” (Rzymian 12:1,2; 2 Koryntian 5:17). Do embrionalnej nowej istoty, nowego umysłu, woli i charakteru, rozwija się w naszych śmiertelnych ciałach aż do momentu zmartwychwstania lub duchowego narodzenia, kiedy to przejdziemy ze

stanu ziemskiego do stanu niebiańskiego . „[Nowa istota] jest zasiane w zepsuciu, a powstaje w nieśmiertelności; jest zasiane w hańbie, a powstaje w chwale; jest zasiane w słabości, a powstaje w mocy; jest zasiane jako ciało naturalne, a powstaje jako ciało duchowe”. 1 Koryntian 15:42-44

Niemniej jednak, dopóki żyjemy w ciele, musimy walczyć z wszystkimi jego upadłymi skłonnościami. Jednocześnie, jako nowa istota, wyrzekliśmy się ich – odwróciliśmy się od grzechu (Rz 6:1,2,11,12). Zamieniliśmy ziemskie interesy i nadzieje na niebiańskie interesy i nadzieje. Poprzez nasze codzienne doświadczenia Pan nas wystawia na próbę. Musimy być zawsze czujni, aby przewyciężyć ciało. Przewyciężenie jego skłonności do grzechu wymaga ogromnej odwagi. Jeszcze większej odwagi wymaga to, abyśmy nieustannie walcząc ze słabościami i kruchością naszego ciała i pokonując je w znacznym stopniu, dodatkowo angażowali się w ofiarę i służbę dla Pana. Wszystko to wymaga wiele odwagi, a sami z siebie nie jesteśmy wystarczający. 2 Koryntian 3:5; Filipian 3:3

Jesteśmy zachęceni, aby pokładać ufność w Panu i mamy zapewnienie, że „wszystko możemy w Chrystusie, który nas wzmacnia” (Flp 4:13). Tylko

Jego moc jest dla nas wystarczająca. Aby osiągnąć ostateczne zwycięstwo, będziemy potrzebowali całej naszej odwagi, całej naszej wiary i nadziei – wszystkich pomocnych elementów, które możemy włożyć w walkę (). Jednak Pan obdarza nas wystarczającą łaską, abyśmy mogli przezwyciężyć (2 Koryntian 12:9; Hebrajczyków 4:16). Nie oznacza to, że każdy z nas będzie prowadził idealne życie lub że zawsze będziemy wykazywać się pełną odwagą. Od czasu do czasu możemy ponosić porażki, ale nasz kochający Ojciec Niebieski prowadzi nas dalej, a my wyciągniemy cenne wnioski z naszych błędów.

Różne rodzaje odwagi

Niektórzy, mając silniejszą wiarę i nadzieję, z umysłami całkowicie skupionymi na Panu, odważnie posuwali się naprzód. Jest to „dobra odwaga” w sensie silnej odwagi, właściwej odwagi. Z naszym tekstem możemy kojarzyć myśl, że nasza „nadzieja w Panu” powinna być poparta i wzmocniona dobrą odwagą, właściwym rodzajem odwagi, boską odwagą.

Istnieje również odwaga, która rodzi się z dumy i która mówi: „Nie poddawaj się. Nie pozwól nikomu wyprzedzić się”. W bitwie żołnierze mogą rywalizować między sobą, pragnąc zrobić coś szczególnie widocznego, co przyniesie im aplauz

przywódcy lub towarzyszy broni. Potrzebują czegoś, co ich zainspiruje – być może pragnienia sławy – aby dać im odwagę do ryzykowania własnym życiem lub odbierania życia innym ludziom. Jest to rodzaj odwagi, która pozornie pomoże im odnieść zwycięstwo w bitwie, choć jest to niegodny motyw do wzbudzania odwagi.

Odwaga wynikająca z właściwych zasad, oparta na wierze i zaufaniu do Pana, nie jest jednak przechwałką ani chętnością, ale jest szlachetna i miła Bogu. Jej źródłem jest świadomość tego, co obiecał Bóg, że czuwa nad nami i pragnie, abyśmy byli współdziedzicami Jego Syna w Jego królestwie. (Rzymian 8:17; Objawienie 3:21). On dokładnie nas sprawdza, aby zobaczyć, czy okażemy się wierni. Ta odwaga musi zawsze polegać na postępowaniu we właściwy sposób – zgodnie z wolą Pana.

Napomnienie ma zastosowanie we wszystkich sytuacjach

To napomnienie dotyczące właściwej odwagi dotyczy każdego aspektu naszego życia, niezależnie od sytuacji, w której się znajdujemy. Odnosi się ono do osób posiadających pewną władzę i wpływ – takie osoby powinny być na tyle odważne, aby postępować właściwie, zgodnie z wolą Pana. Taka

odwaga mówi nam: „Wypełniajcie swój obowiązek, niezależnie od tego, jaka jest wola Pana względem was. Pokładaj nadzieję w Panu, nawet jeśli twoje motywy będą często źle rozumiane”. Powinniśmy mieć odwagę, by bronić tego, co słuszne, niezależnie od tego, czy nasza nagroda będzie w tym życiu, czy w życiu, które ma nadejść (). Przypominamy sobie słowa Pana skierowane do Jozuego na początku jego przywództwa nad Izraelem: „Bądź silny i bardzo odważny. Staraj się przestrzegać całego prawa, (...) nie zbaczaj z niego ani w prawo, ani w lewo”. Jozue 1:7

Wezwanie do odwagi dotyczy również chrześcijan prowadzących działalność gospodarczą. Światowi przyjaciele mogą mówić: „Ponieś porażkę w swoim biznesie. Nie możesz reklamować swojej działalności. Jeśli będziesz mówił prawdę, ludzie nie będą cię wspierać; pójdą do miejsca, gdzie będą im opowiadane kłamstwa”. Jeśli chrześcijanin posłucha takiej rady, może osiągnąć sukces w biznesie, ale poniesie porażkę w najważniejszej sprawie życia – rozwijaniu i praktykowaniu prawego charakteru.

To samo dotyczy wszystkich poświęconych ludzi Pana, niezależnie od sytuacji lub miejsca w życiu. Każdy powinien być adwokatem właściwych zasad i nie być bojaźliwym ani lęklwym w wyrażaniu chrześcijańskiego charakteru w słowach i czynach (J

3:21; Jk 1:22,25). Tam, gdzie w grę wchodzi zasada, powinniśmy zająć stanowcze stanowisko i powiedzieć: „Takie jest moje zdanie i będę musiał bronić swojego stanowiska. Będę zadowolony z wykonywania tego, co uważam za swój obowiązek, nie chcąc zmuszać innych, ale będę wierny zasadom, w które uwierzyłem”. W ten sposób nawet ci, którzy myślą inaczej, będą wiedzieć, że osoba, która do nich przemawia, ma przekonania i ma odwagę wyrażać je szczerze i uczciwie. Rzymian 12:17

Odwaga proporcjonalna do wiary

W życiu wszystkich naśladowców Chrystusa pojawiają się próby i trudności. Właściwa odwaga znajduje okazję do wykazania się w każdym z dzieci Bożych. Jest to rodzaj odwagi, której oczekuje Pan i która musi charakteryzować przewyciężyć. Tylko oni otrzymają miejsce w królestwie niebieskim. Stąd lekcja płynąca z naszego tekstu brzmi: Bądźcie mężni, ponieważ w ten sposób okażemy naszą wiarę w Pana. Ci, którzy pokładają w Nim nadzieję i są Mu lojalni, będą mężni proporcjonalnie do swojej lojalności i wiary. Mateusz 9:29

Taka odwaga będzie nam towarzyszyć w każdych okolicznościach. Nasz Pan, zwracając się pewnego

razu do swoich uczniów, powiedział: „Zostaniecie wyprowadzeni przed namiestników i królów z powodu mnie. [...] Nie martwcie się, jak macie mówić ani co macie mówić, bo w tej godzinie będzie wam dane, co macie mówić” (Mt 10:18,19). Wydaje się, że chodzi tu o następującą myśl: „Nie martwcie się, jeśli zostaniecie postawieni przed władzami”. Lud Boży, niezależnie od okoliczności, będzie miał taką wiarę i zaufanie do Boga, że będzie postępował odważnie, polegając na boskiej mocy we wszystkich doświadczeniach życiowych.

Sposób, w jaki Bóg da nam słowa i mądrość, może się różnić w zależności od okoliczności. Może to być sugestia od kogoś innego, być może wysłuchanie doświadczeń innej osoby, a może przypomnienie sobie fragmentu Pisma Świętego, który będzie szczególnie pomocny. Chodzi o to, abyśmy całkowicie zaufali Panu i nie bali się. List do Hebrajczyków 13:6

Pan skierował powyższe słowa do swoich uczniów – ludzi niewykształconych. Stawienie przed „władcami i królami” naturalnie budziło w nich wielki niepokój. Co mieli powiedzieć? Jak mieli odpowiedzieć tym ludziom – wielkim, uczonym? Uczniowie byli bardzo pokorni i zdawali sobie sprawę ze swojej niewiedzy, ale Pan ich prowadził. W tamtych czasach edukacja była znacznie mniej powszechna niż dzisiaj. Dzisiaj

praktycznie wszyscy są w pewnym stopniu wykształceni. Niemniej jednak zapewnienie Pana nadal odnosi się do nas, tak jak odnosiło się do Jego uczniów.

Jeśli znajdujemy się w jakiejś trudnej sytuacji lub mamy kłopoty, powinniśmy pamiętać, że Pismo Święte zapewnia nas: „Anioł Pański obozuje wokół tych, którzy się Go boją [czczą], i wybawia ich” (Psalm 34:7). Ta myśl powinna uspokajać nasze umysły i pozwalać nam zachowywać się odważnie, wiedząc, że jesteśmy w bliskiej relacji z Nim. W ten sposób możemy mieć pełne zaufanie do Pana. Co więcej, zdamy sobie sprawę, że nie jesteśmy wystarczająco mądrzy, aby w pełni zrozumieć, jakie są Boże zamierzenia względem nas w każdym doświadczeniu. Nie wiemy zatem, jak Pan może postąpić w tej lub innej sprawie.

„Wiara może Mu całkowicie zaufać”

Pierwsi uczniowie zastanawiali się nad tym, co Jezus przepowiedział o sobie. Piotr z ufnością powiedział do niego: „Ty jesteś Chrystusem, Synem Boga żywego!” (Mt 16:16). Musieli pomyśleć: jak Bóg mógłby pozwolić, aby stała mu się krzywda? Uczniowie doszli do wniosku, że to, co powiedział, musi być tylko figurą retoryczną, tak jak wtedy, gdy

powiedział im, że muszą jeść Jego ciało i pić Jego krew (J 6:53-56). Teraz więc, gdy powiedział: „Syn Człowieczy ma być ukrzyżowany”, pomyśleli, że jest to jedno z Jego osobliwych powiedzeń, których nie potrafią zrozumieć (Mt 26:2).

Dlatego uczniowie byli bardzo zaniepokojeni, zdziwieni i zaskoczeni, gdy Jezus został arestowany i postawiony przed żydowską radą Sanhedrynu, a zamiast użyć swojej mocy i elokwencji, milczał i pozwalał się kontrowersyjnie traktować i oczerniać. Następnie ich mistrz został postawiony przed Piłatem. Teraz uczniowie myśleli, że Jezus z pewnością nie zawaha się przed rzymskim namiestnikiem! Stąd ponowne zaskoczenie i zdziwienie uczniów, gdy sprawy potoczyły się zupełnie inaczej, niż się spodziewali. Jednak takie postępowanie naszego Pana było konieczne w planie Ojca Niebieskiego, nie tylko dla Jezusa, aby mógł cierpieć, a następnie wejść do swojej chwały, ale także dla świata, ponieważ cena odkupienia, doskonałe życie ludzkie, musi zostać zapewniona jako „okup za wszystkich”. 1 Tymoteusza 2:5,6; 1 Koryntian 15:22; Rzymian 5:18

Jeśli w mądrości Bożej najlepszym rozwiązaniem jest w jakikolwiek sposób nas zranić i zawstydzić, tak jak stało się to z naszym mistrzem, powinniśmy być pełni odwagi. On wzmocni nasze serca, ponieważ

ufamy Mu i mamy pewność, że On kieruje naszymi doświadczeniami. Wiemy, że jest zbyt mądry, aby popełniać błędy, i że musi istnieć motyw, powód, dla którego na coś pozwala, cokolwiek by to nie było. Wiemy na pewno, że święci są cenni w oczach Pana i są wyjątkowo kochani. Psalm 17:8

Niezależnie od tego, jaki będzie dla nas wynik jakiegokolwiek sprawy, mamy ją przyjąć jako pochodzącą od Pana, niezależnie od tego, czy jesteśmy w stanie rozpoznać jej przyczynę, czy nie. Mamy mieć wiarę i nadzieję, nawet jeśli droga jest trudna i nawet jeśli sprawy wydają się być zupełnie odwrotne od tego, czego oczekiwaliśmy. „Czekaj na Pana, bądź mężny, a On wzmocni twoje serce; czekaj, mówię, na Pana”. Psalm 27:14